

UZASADNIENIE

Park Krajobrazowy Beskidu Śląskiego został utworzony na mocy Rozporządzenia Wojewody Bielskiego nr 10/98 z dnia 16 czerwca 1998 roku, w celu „zachowania, popularyzacji i upowszechniania wartości przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych w warunkach racjonalnego gospodarowania zgodnie z zasadami rozwoju zrównoważonego”.

W dniu 1 sierpnia 2009 roku weszła w życie Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (tj. Dz. U. z 2009 r., nr 92, poz. 753 z późn. zm.), która przekazała sejmikowi województwa, w miejsce wojewody, kompetencje tworzenia i likwidacji parku krajobrazowego, określenia jego nazwy, obszaru, przebiegu granic, szczególnych celów ochrony oraz obowiązujących zakazów. Zgodnie z art. 35 przedmiotowej ustawy, dotychczas obowiązujące akty prawa miejscowego zachowały moc do czasu wejścia w życie aktów wydanych na podstawie upoważnień zmienianych ww. ustawą.

Dla zapewnienia ochrony walorów przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych, dla których ochrony został utworzony Park Krajobrazowy Beskidu Śląskiego (PK BŚ), konieczna jest aktualizacja Rozporządzenia Wojewody Bielskiego nr 10/98 z dnia 16 czerwca 1998 r. w sprawie utworzenia Parku Krajobrazowego Beskidu Śląskiego.

Niniejsza uchwała dostosowuje zatem akt prawny, stanowiący podstawę funkcjonowania i ochrony przedmiotowego Parku do wymogów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, z późn. zm.) w zakresie określenia szczególnych celów ochrony i katalogu zakazów obowiązujących na jego terenie oraz uszczegółowienia przebiegu granic Parku i jego otuliny.

Szczególne cele ochrony Parku wskazane w § 2 przedmiotowego projektu uchwały sformułowano mając na względzie zachowanie elementów przyrody ożywionej i nieożywionej oraz ochronę wartości kulturowych i krajobrazowych.

W celu ochrony tych walorów Parku w projekcie uchwały zaproponowano 9 zakazów z listy zawartej w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody, z uwzględnieniem istniejących uwarunkowań środowiskowych i potrzeb ochrony walorów przyrodniczych i krajobrazowych, a w szczególności ochrony: górskiego ukształtowania terenu, obszarów źródliskowych, dolin potoków, populacji rzadkich i chronionych gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk, a także walorów krajobrazu naturalnego i kulturowego.

W przedmiotowej uchwale wprowadzono następujące odstępstwa od zakazów:

1. w § 3 ust. 2 wprowadza się odstępstwo od zakazu w § 3 ust. 1 pkt 5 i pkt 6 – „wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwoświsiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych” i „dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej”.

Biorąc pod uwagę duże deniwelacje terenu na obszarze Parku, odstępstwa wprowadzono, aby uniknąć sytuacji, w których zablokowana mogłaby być wszelka możliwość zabudowy z powodu tego zakazu. Podkreślić należy, że zakazy nie obowiązują jedynie na terenach przeznaczonych pod zabudowę w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (MPZP) lub w uchwalonych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (SUiKZP).

Tak sformułowane odstępstwo nie uwzględnia zapisów przeprowadzonej w 2023 roku reformy systemu planowania przestrzennego, a zwłaszcza nowelizacji Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż odnosi się do aktualnie obowiązujących w gminach dokumentów planistycznych. Gminy usytuowane w obszarze PK BŚ nie dysponują jeszcze planami ogólnymi – nowym narzędziem planistycznym, które docelowo zastąpi studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Nie jest możliwym na obecnym etapie określenie, w jakim czasie gminy zlokalizowane na obszarze PK BŚ skutecznie uchwalą plany ogólne.

2. w § 3 ust. 3 wprowadza się odstępstwa od zakazu określonego w § 3 ust.1 pkt 7 – zakaz budowania nowych obiektów budowlanych od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych oraz zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących nie dotyczy rozbudowy i przebudowy istniejących obiektów budowlanych. W punkcie 1 tereny wyłączono z obowiązywania ww. zakazu z uwagi na aktualny sposób ich zagospodarowania oraz konieczność zapewnienia możliwości ich użytkowania zgodnie z obowiązującymi dokumentami planistycznymi.

Ponadto zgodnie z Ustawą o ochronie przyrody dopuszczalna jest odległość mniejsza niż 100 metrów, zwiększająca swobodę w zakresie zagospodarowania i użytkowania terenu. Wprowadzona zmiana dotyczy zmniejszenia odległości z 100 metrów do 25 metrów w Obszarze Natura 2000 PLH 24005 Beskid Śląski na terenie Parku i do 15 metrów na pozostałym obszarze Parku, ze względu na ukształtowanie geomorfologiczne obszaru, gęstą sieć rzeczną, wysoką lesistość oraz stopień zagospodarowania terenów niezalesionych.

Przeanalizowano siedliska związane ze środowiskiem wodnym oraz półnaturalne siedliska przyrodnicze. Z punktu widzenia wprowadzenia zapisów ww. projektu Uchwały szczególnej analizie poddano siedlisko o kodzie 6520 m.in. ze względu na usytuowanie płatów tego siedliska. Zgodnie z definicją i krótką charakterystyką siedliska przyrodniczego cytowaną w ekspertyzie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Katowicach dotyczącej półnaturalnych siedlisk przyrodniczych „górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie: siedlisko zajmuje polany w niższych położeniach górskich (piętro pogórza i regla dolnego), a wielkość płatów związana jest ściśle z wielkością samych polan. Są to zbiorowiska żyznych, świeżych łąk kośnych lub użytkowanych jako ekstensywne pastwiska. Łąki zaliczone do siedliska 6520, reprezentują w Beskidzie Śląskim typowe postaci zespołu *Gladiolo-Agrostietum capillaris*, bądź jego postaci kształtujące się pod wpływem wypasu, opisywane pod nazwą *Anthoxantho-Agrostietum*. Przedmiotowe siedlisko przyrodnicze nie wykazuje w warunkach Beskidu Śląskiego cech specyficznych, czy odmiennych względem postaci opisywanych z terenu Polski (ściślej Karpat Zachodnich). Ma półnaturalny charakter. Jego powstanie i utrzymanie ma ścisły związek z gospodarką (koszenie, wypas). Na podstawie ekspertyzy „Rozpoznanie obszarów występowania, identyfikacja zagrożeń oraz określenie warunków ochrony i zakresu monitoringu półnaturalnych siedlisk przyrodniczych będących przedmiotami ochrony na terenie Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Beskid Żywiecki PLH240006, Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Beskid Śląski PLH240005 oraz Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Beskid Mały PLH240023 (Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk Natura 2000 Beskid Śląski PLH240005)” z 2016 roku główne zagrożenia dla siedliska to: zalesianie terenów otwartych (zagrożenie potencjalne) oraz zaniechanie/ brak koszenia, zarzucanie pasterstwa/wypasu i zabudowa rozproszona (zagrożenia istniejące). Zagrożenia związane z zabudową (zabudowa rozproszona): nie można wykluczyć pojawienia się / wzrostu ilości budynków w obrębie płatów siedliska - taka sytuacja mogłaby, choć nie musiałaby, wiązać się wtórnie z pogorszeniem kondycji siedliska przyrodniczego, bądź ze zmniejszeniem jego powierzchni. Katalog proponowanych działań ochronnych dla łąk górskich obejmuje działania różnego rodzaju (koszenie, wypas, koszenie i wypas stosowane naprzemiennie), jednak najbardziej pożądanym działaniem jest koszenie.

Siedlisko przyrodnicze rozwija się w obrębie dawnych polan pasterskich (Hala Ostre Jaworzyna, Czantoria, Kamesznica-Złatna, Istebna-Stecówka i in.), gdzie towarzyszy im luźna zabudowa, bądź pojedyncze budynki mieszkalne oraz w niższych partiach południowych skłonów pasma górskiego Beskidu Śląskiego (użytkowanych wcześniej głównie jako pola uprawne). W skali obszaru Natura 2000 kompleksy łąk są od siebie odizolowane zazwyczaj terenami leśnymi.

Przeanalizowano położenie płatów tego siedliska będących przedmiotem ochrony tego obszaru Natura 2000 na terenie PK BŚ. Część z nich znajduje się w otulinie parku krajobrazowego, stąd nie ma możliwości wprowadzenia zakazów. Część z płatów usytuowana jest w wyższych partiach Beskidu Śląskiego (teren parku krajobrazowego), gdzie zwarta zabudowa nie jest dopuszczona w ramach prowadzonej gospodarki leśnej.

Analizie poddano szczególnie płaty siedliska zlokalizowane na terenie Miasta Wisła (m.in. Lazarka, Cienków, rejon Jeziora Czernańskiego, Łabajów) w strefie tzw. zagospodarowania turystyczno-rekreacyjnego. Strefę wyznaczono, by umożliwić gminie rozwój, a jednocześnie zapewnić ochronę

dla walorów przyrodniczych i krajobrazowych ww. obszaru, dla którego aktualnie obowiązują ustalenia dokumentów planistycznych uzgodnione z RDOŚ. Zgodnie z Ustawą o ochronie przyrody do zadań Dyrektora Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Śląskiego należy również składanie wniosków do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dotyczących zagospodarowania przestrzennego obszarów wchodzących w skład parku krajobrazowego.

Biorąc pod uwagę powyższe tj. zagrożenia czy propozycje działań ochronnych nie ma uzasadnienia stwierdzenie, że to odległość zabudowy od cieków wodnych jest priorytetowa w ochronie tego typu siedlisk i stanowi dla nich podstawowe zagrożenie.

Czynniki społeczno-gospodarcze mają istotne znaczenie dla ochrony wszystkich siedlisk występujących na obszarze Natura 2000 Beskid Śląski. Teren parku krajobrazowego powinien pozostać w gospodarczym wykorzystaniu, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

Wprowadzenie na tych obszarach odległości zabudowy od linii brzegowej na obszarach Natura 2000 w postaci zakazu lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów wodnych z wyjątkiem obszarów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej istotnie zastrzyłoby dotychczasowe możliwości lokalizowania obiektów budowlanych (w tym infrastruktury drogowej, gdyż nawet droga gruntowa jest obiektem budowlanym), co spowodowałoby naruszenie zasad proporcjonalności wprowadzenia zakazu do stanu faktycznego potrzeb ochrony zasobów Natura 2000.

Biorąc jeszcze raz pod uwagę charakterystykę terenu tj. lesistość, geomorfologię, liczną sieć cieków wodnych oraz powierzchnię nieruchomości (działek ewidencyjnych), znajdujących się na terenie PK BŚ wprowadzenie zakazu zabudowy 100 m od linii brzegowej doprowadzi do całkowitego zakazu zabudowy. Tylko działki leśne są duże powierzchniowo, pozostałe prywatne nieruchomości są bardzo małe, których długość często nie przekracza 100 m. W Parku miejscowości i drogi położone są w górach głównie w dolinach rzek, stąd konieczne jest zmniejszenie tej odległości, by nie ograniczać rozwoju gmin.

Sformułowane w uchwale odstępstwo nie uwzględnia zapisów przeprowadzonej w 2023 roku reformy systemu planowania przestrzennego, a zwłaszcza nowelizacji Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż odnosi się do aktualnie obowiązujących w gminach dokumentów planistycznych. Poziom możliwości zabudowy na danym obszarze warunkowany jest zapisami obowiązującego MPZP. W procesie planowania zagospodarowania przestrzennego muszą być uwzględnione uwarunkowania przyrodnicze m.in. przez realizację opracowania ekofizjograficznego i prognozy oddziaływania na środowisko, jako elementu strategicznej oceny oddziaływania na środowisko oraz uwzględnienie ich ustaleń w projekcie danego dokumentu planistycznego. Jest to istotne w celu określenia i oceny warunków przyrodniczych pod kątem stwarzanych przez nie możliwości dla zagospodarowania przestrzennego oraz wpływu na środowisko form zagospodarowania przestrzennego, a także sformułowania rozwiązań alternatywnych oraz łagodzących lub kompensujących negatywne skutki środowiskowe. Wszelkie zmiany MPZP, nawet fragmentaryczne muszą być uzgodnione m.in. z Regionalną Dyрекcją Ochrony Środowiska w Katowicach.

Zgodnie z definicją zawartą w Ustawie o ochronie przyrody „rzeka - każdy ciek naturalny w rozumieniu art. 16 pkt 5 Ustawy Prawo wodne” oraz definicją ciek naturalnego z art.16 ust.5 Ustawy Prawo wodne, ilekroć mowa o „ciekach naturalnych — rozumie się przez to rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami”. Powyższy zakaz uniemożliwiłaby zabudowę w odległości 100 m, od każdego nawet najmniejszego ciek wodnego. Niezasadne jest zatem wprowadzanie tego zakazu dla wszystkich cieków wodnych, gdyż stałoby to w sprzeczności z istniejącą zabudową oraz istotnie wpłynęłoby na ograniczenie rozwoju gospodarczego obszaru.

3. w § 3 ust. 3 pkt 2, odstępstwem również jest wprowadzenie możliwości rozbudowy i przebudowy w obiektach już istniejących na tym terenie.

4. w § 3 ust. 4 wyłączono z zakazu określonego w § 3 ust.1 pkt. 9 - „organizowania rajdów motorowych i samochodowych”:

- drogi publiczne oraz teren położony w rejonie góry Cyrhla (Mamrzyńka) na terenie Miasta Wisła.

Zakaz organizowania rajdów motorowych i samochodowych wskazany w § 3 ust. 1 pkt 9 uchwały nie będzie obowiązywał na drogach publicznych, gdzie normalnie odbywa się ruch pojazdów. Należy bowiem wskazać, że zgodnie z przepisem art. 16 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, sejmik województwa określa szczególne cele ochrony oraz zakazy właściwe dla danego parku krajobrazowego lub jego części, wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wynikające z potrzeb jego ochrony. Zatem organ uchwałodawczy może zdecydować, które z zakazów przewidzianych przez ustawodawcę na terenie danego parku krajobrazowego zostaną wprowadzone, jak również, czy zakazy te będą obejmowały cały teren parku, czy też wybraną jego część.

Przepis ten może mieć zastosowanie do dróg publicznych, których położenie można precyzyjnie zdefiniować na obszarze parku krajobrazowego. Dodać również należy, że zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, zawody sportowe, rajdy, wyścigi, przewóz osób kolejką turystyczną i inne imprezy, które powodują utrudnienia w ruchu lub wymagają korzystania z drogi w sposób szczególny, mogą się odbywać pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa porządku podczas trwania imprezy oraz uzyskania zezwolenia na jej przeprowadzenie. Zezwolenie, o którym mowa w art. 65, wydaje w drodze decyzji administracyjnej organ zarządzający ruchem na drodze, na której odbywa się impreza (art. 65b ustawy - Prawo o ruchu drogowym). Zatem kompetencje dotyczące wydania zezwolenia na organizowanie rajdów motorowych i samochodowych leżą po stronie organu zarządzającego ruchem, a nie sejmiku województwa.

Odstępstwo od zakazu dla terenu położonego w rejonie góry Cyrhla (Mamrzynka) na terenie Miasta Wisła zostało podyktowane możliwością sporadycznego organizowania na terenie Parku tego typu wydarzeń, jako imprez promujących region i gminy, w których turystyka odgrywa istotną rolę m.in. Rajd Wisły (jeden z najstarszych rajdów, organizowany jeszcze przed powstaniem PK BŚ) czy trasy pod rajdy off-roadowe np. Women's Challenge, Zaduszki Off-roadowe czy rajd Nocne Wilki. Teren położony w rejonie góry Cyrhla (Mamrzynka) jest zagospodarowany (częściowo zabudowany) zgodnie z obowiązującymi dokumentami planistycznymi gminy.

5. w § 3 ust. 5 wyłączono z zakazów, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3, 5 i 6 obszary, na których dopuszcza się lokalizację zabudowy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględniających zasady zrównoważonego rozwoju, uchwalonych po dniu wejścia w życie uchwały, na wyszczególnionych obszarach w gminach: Brenna, Wisła, Szczyrk oraz Istebna (zgodnie z załącznikami mapowymi).

Zapis umożliwia procedowanie i wprowadzanie zmian w dokumentach planistycznych gmin po dniu wejścia w życie Uchwały.

Zgodnie z art. 16 ust. 7 Ustawy o ochronie przyrody projekty planistyczne, w części dotyczącej parku krajobrazowego i jego otuliny, wymagają uzgodnienia z właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego, stąd możliwość zabezpieczenia chronionych wartości przed negatywnym oddziaływaniem czynników zewnętrznych i wewnętrznych w trakcie procedury powstawania ww. projektów planistycznych.

W dniu 24 września 2023 roku wprowadzono ustawowo nowe narzędzie planistyczne – plan ogólny, dokument w randze aktu prawa miejscowego, który w art. 13i Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje czynności, jakie zostaną wykonane po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu ogólnego. Do takich czynności należy uzgodnienie projektu planu ogólnego z zarządem województwa w części dotyczącej ochrony przyrody parku krajobrazowego i jego otuliny. Tym samym plan ogólny również będzie dokumentem zabezpieczającym walory przyrodnicze parku krajobrazowego. Plan ogólny będzie stanowił podstawę do sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Istotne jest, aby wartości przyrodnicze, kulturowe i krajobrazowe, które ma chronić park krajobrazowy mogły być popularyzowane w warunkach zrównoważonego rozwoju. Zgodnie z Ustawą Prawo Ochrony Środowiska zrównoważony rozwój to taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń.

Wyznaczone strefy wyłączenia spod obowiązywania wybranych zakazów na terenie PK BŚ dotyczą terenów, które aktualnie w obowiązujących dokumentach planistycznych gmin Szczyrk, Wiśla, Brenna i Istebna są istotne dla rozwoju pod kątem turystyczno-rekreacyjnym. Na tych obszarach istnieje infrastruktura turystyczna, która wymaga remontów, przebudowy i rozwoju m.in. wyciągi i trasy narciarskie np. 17 istniejących wyciągów narciarskich w Wiśle. Te gminy są nastawione na rozwój turystyki, brak możliwości inwestowania w infrastrukturę turystyczną przyczyni się do zahamowania rozwoju społeczno-gospodarczego tych obszarów. Brzmienie art. 16 ust. 6 Ustawy o ochronie przyrody wskazuje, że grunty rolne i leśne oraz inne nieruchomości znajdujące się w granicach parku krajobrazowego pozostawia się w gospodarczym wykorzystaniu. Dlatego mając na względzie te uwarunkowania uchwała umożliwia dla tych obszarów racjonalne gospodarowanie posiadanymi zasobami, również poprzez rozwój turystyki.

Tym samym zaproponowane odstępstwo wynika wprost z lokalnych uwarunkowań, które determinują realizację idei zrównoważonego rozwoju przy racjonalnym gospodarowaniu posiadanymi zasobami przyrodniczymi.

Wprowadzenie ww. wyłączeń od zakazów nie powinno mieć negatywnego wpływu na walory przyrodnicze i krajobrazowe parku.

Ponadto zgodnie z art. 17 ust. 2 Ustawy o ochronie przyrody proponowane zakazy nie dotyczą:

- wykonywania zadań wynikających z planu ochrony, zadań ochronnych lub planu zadań ochronnych;
- wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;
- prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;
- realizacji inwestycji celu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody zakaz, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt. 1 nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego.

Zgodnie z art. 17 ust. 3a ustawy o ochronie przyrody zakaz, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt. 2 nie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu w obrębie zadrzewienia, należących do inwazyjnych gatunków obcych (IGO), stwarzających zagrożenie dla Unii lub Polski.

W projekcie Uchwały uszczegółowiono przebieg granicy Parku i jego otuliny w oparciu o Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 11 września 2012 r. w sprawie centralnego rejestru form ochrony przyrody (Dz.U. 2012 poz. 1080) oraz "Rekomendacji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w sprawie redagowania uchwał sejmików województw dotyczących parków krajobrazowych i obszarów chronionego krajobrazu oraz uchwał rad gmin dotyczących pomników przyrody, stanowisk dokumentacyjnych, użytków ekologicznych oraz zespołów przyrodniczo-krajobrazowych" z 2018 roku, poprzez podanie współrzędnych punktów załamania granicy w układzie współrzędnych płaskich prostokątnych PL-1992 z dokładnością odpowiadającą prowadzonej na danym terenie mapie zasadniczej. Korekty przebiegu granic Parku i jego otuliny dokonano biorąc pod uwagę: przebieg granicy działek ewidencyjnych, istniejące naturalne elementy topografii i rzeźby terenu, przebieg dróg i cieków wodnych oraz aktualny sposób zagospodarowania terenu.

Z uwagi na powyższe skorygowano dotychczas obliczoną powierzchnię Parku podaną w Rozporządzeniu Nr 10/98 Wojewody Bielskiego z dnia 16 czerwca 1998 r. względem projektowanej Uchwały z 38 620 ha na 37 925,87 ha oraz powierzchnię otuliny z 22 285 ha na 22 805,85 ha. Uaktualniono także opis tekstowy granicy parku i jego otuliny stanowiący załącznik do uchwały.

Wypełniając obowiązek określony w art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody, dokonano uzgodnienia projektu niniejszej uchwały z Regionalnym Dyrektorem ochrony Środowiska w Katowicach (postanowienie z.....r....Nr.....) oraz Radami Gmin (..... uchwały nr.....z). Ponadto w związku z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 571) projekt uchwały od2024 r. do.....2024 r. został poddany konsultacjom z organizacjami pozarządowymi i podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 tej ustawy oraz Radą Działalności Pożytku Publicznego Województwa Śląskiego.